

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 333/09-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. B., PhD., B., zastúpeného advokátkou Mgr. M. L., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I, Úradu justičnej a kriminálnej polície, Okresnej prokuratúry Bratislava I a Krajskej prokuratúry v Bratislave v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-1483/2-OVK-B1-2002-KR a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. B., PhD., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2009 faxom a následne 17. júla 2009 poštou doručená sťažnosť JUDr. M. B., PhD., B. (ďalej len

sťažovateľ), zastúpeného advokátkou Mgr. M. L., B. Podaniami doručenými ústavnému súdu 21. augusta 2009 a 22. októbra 2009 sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil. Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I, Úradu justičnej a kriminálnej polície (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“), Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“) a Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-1483/2-OVK-B1-2002-KR.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že „... 2. septembra 2002 sťažovateľ podal na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Bratislava I... ako poškodený trestné oznámenie... z dôvodu, že z priestorov advokátskej kancelárie... došlo k odcudzeniu... hnutelných vecí..., ktoré boli v jeho výlučnom vlastníctve, resp. spoluvlastníctve. Ako podozrivú z krádeže predmetných vecí sťažovateľ uviedol advokátku JUDr. M. B., s ktorou v tom čase vykonával advokáciu v spoločne prenajatých priestoroch... v B. Spolu s trestným oznámením si sťažovateľ uplatnil aj nárok na náhradu škody...“.

Sťažovateľ v sťažnosti podrobne popisuje priebeh vyšetrovania, postup vyšetrovateľov okresného riaditeľstva PZ a postup okresnej prokuratúry, pričom poukazuje na prietahy vo vyšetrovaní a nečinnosť dozorujúcej prokurátorky okresnej prokuratúry a činnosť krajskej prokuratúry.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza: *„Dňa 19. júna 2008 sa uskutočnila konfrontácia medzi poškodeným a podozrivou JUDr. M. B. Ako vyplýva zo zápisnice o konfrontácii, konfrontácia nebola ukončená a malo sa v nej pokračovať 23. júna 2008 o 8:30 hod. Podľa vlastného vyjadrenia vyšetrovateľa, ktoré je zachytené aj na zvukovom zázname, ktorý si poškodený vyhotovil z priebehu konfrontácie, vyšetrovateľ uznal svoju chybu, že nedostatočne odhadol rozsah času potrebného na vykonanie predmetnej konfrontácie, pričom poznamenaj že ešte nestihol položiť „zásadné otázky“ potrebné pre*

vyjasnenie skutkového a právneho stavu veci. Riadne ukončenie konfrontácie vyšetrovateľ považoval za podstatné a nevyhnutné pre dostatočné zistenie skutkového a právneho stavu veci... Namiesto predvolania na druhú časť konfrontácie bolo dňa 2. októbra 2008 poškodenému doručené uznesenie vyšetrovateľa z 5. augusta 2008, ktorým zastavil trestné stíhanie z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.»

Proti uvedenému uzneseniu vyšetrovateľa právna zástupkyňa sťažovateľa podala 6. októbra 2008 sťažnosť, v ktorej poukázala „... na zjavne nedostatočne zistený skutkový stav veci, vrátane nedokončenia začatej konfrontácie, a zjavne nesprávne právne posúdenie veci vyšetrovateľom a uviedli konkrétne nedostatky v odôvodnení uznesenia o zastavení trestného stíhania“. Právna zástupkyňa sťažovateľa „... v mene poškodeného podala sťažnosť na prieťahy v trestnom konaní a žiadosť o poskytnutie informácie, z akého dôvodu nebol realizovaný príkaz na odňatie... vecí JUDr... B. zo dňa 6. novembra 2002 vydaný vyšetrovateľom PZ... so súhlasom dozorujúcej prokurátorky...“.

Dňa 10. novembra 2008 bolo sťažovateľovi doručené «uznesenie prokurátora... z 20. októbra 2008, ktorým prokurátor... sťažnosť zamietol. Zamietnutie sťažnosti prokurátor odôvodnil len všeobecným a veľmi stručným konštatovaním, že „vyšetrovateľ PZ spisový materiál v danej veci vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 10, odsek 12 Trestného poriadku, keď rozhodol podľa § 215 ods. 1 písmeno b/ Trestného poriadku.“. Prokurátor sa v odôvodnení... vôbec nevysporiadal s... podstatnými námietkami a argumentáciou uvedenou v sťažnosti a fakticky na ne vôbec nereagoval.».

Sťažovateľ podal krajskej prokuratúre podnet na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 789/02-43 z 20. októbra 2008 (ďalej len „uznesenie prokurátora“).

Sťažovateľovi bola 15. mája 2009 doručená odpoveď prokurátorky krajskej prokuratúry z 12. mája 2009, ktorým sťažovateľovi oznámila, že jeho podnet z 2. decembra 2008 na preskúmanie zákonnosti uznesenia prokurátora považuje za nedôvodný.

Podľa sťažovateľa „Rovnako ako dozorujúci prokurátor, ani prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava I sa vôbec nevysporiadala s podstatnými námietkami a argumentáciou uvedenou v podnete a fakticky na ne vôbec nereagovala.“.

Sťažovateľ sa 20. augusta 2009 obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) opakovaným podnetom v zmysle § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Prokurátor generálnej prokuratúry prípisom č. k. IV/6 GPt 108/09-7 z 5. októbra 2009 sťažovateľovi okrem iného oznámil: „Na podklade preskúmania príslušných spisových materiálov považujem uznesenie vyšetrovateľa ÚJaKP OR PZ Bratislava I č. ORP-1483/2-OVK-B1-2002 zo dňa 5. 8. 2008 (právoplatné v spojení s uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. 2 Pv 789/02 zo dňa 20. 10. 2008) za nezákonné a neopodstatnené.

Je tomu tak preto, že orgány činné v trestnom konaní nezistili a neobjasnili skutkový stav veci v takom rozsahu, ako im to ukladá ustanovenie § 2 odsek 10 Trestného poriadku.

Z dôvodu toho nemohol byť náležité objasnený a posúdený ani právny stav v predmetnej veci.

Vzhľadom k tomu som podriadenému prokurátorovi pokynom v zmysle § 6 odsek 1 písmena a/ zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov uložil, aby u vyšetrovateľa ÚJaKP OR PZ Bratislava I zabezpečil vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania podľa § 199 odsek 1 Trestného poriadku za trestný čin sprenevery podľa § 248 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) a následné doplnenie vyšetrovania najmenej o procesné úkony uvedené v mojom pokyne.

Až na podklade jednoznačne a nepochybne objasneného skutkového a právneho stavu v danej veci orgány činné v trestnom konaní zákonne a objektívne rozhodnú o ďalšom procesnom postupe v predmetnej veci, resp. meritórne rozhodnú.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho veci rozhodol týmto nálezom:

«Základné práva JUDr. M. B., PhD. na súdnu a inú právu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky a článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, a na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských správ a základných slobôd, v spojení s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 2 a článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Okresnej prokuratúry Bratislava I a Krajskej prokuratúry v Bratislave v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-1483/2-OVK-B1-2002-KR porušené boli.

Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave v trestnom konaní vedenom pod ČVŠ: ORP-1483/2-OVK-B1-2002-KR prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Okresná prokuratúra Bratislava I a Krajská prokuratúra v Bratislave sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť JUDr. M. B., PhD. finančné zadosťučinenie v sume 7.000 € (slovom: „sedemtisíc eur“) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Okresná prokuratúra Bratislava la Krajská prokuratúra v Bratislave sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť JUDr. M. B., PhD. trovy právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. M. L., advokátky, do desiatich dní od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Podľa § 215 ods. 4 Trestného poriadku zastaviť trestné stíhanie podľa odseku 1 je oprávnený aj policajt, ak nebolo vznesené obvinenie.

Podľa § 185 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Podľa § 190 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie policajta prokurátorovi, ktorý vykonáva nad prípravným konaním dozor, a ak ide o sťažnosť proti uzneseniu, ku ktorému dal tento prokurátor súhlas alebo pokyn, jeho prostredníctvom nadriadenému prokurátorovi.

Podľa § 210 Trestného poriadku obvinený, poškodený a zúčastnená osoba majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania žiadať prokurátora, aby bol preskúmaný postup policajta...

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie

návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

III.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 postupom okresného riaditeľstva PZ, okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-1483/2-OVK-B1-2002-KR

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného riaditeľstva PZ, okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-1483/2-OVK-B1-2002-KR

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Účelom, podstatou a zmyslom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Ťažiskovým pojmom a komponentom tohto základného práva je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka, v jeho záležitosti. Súčasne je ústavný súd toho názoru, že uplatnenie tohto

základného práva je spojené len s takou vecou (záležitosťou) účastníka konania pred súdom alebo iným orgánom právnej ochrany, ktorej prejednanie a rozhodnutie je zahrnuté do účelu procesného poriadku, ktorý upravuje postup orgánu verejnej moci pri prejednaní veci účastníka.

V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným v rámci trestného konania je potrebné považovať za začatie konania podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Akonáhle poškodený uplatní svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, je to prekážkou, aby si náhradu škody paralelne uplatnil aj na občianskom súde. Preto konanie a rozhodovanie o nároku na náhradu škody v rámci trestného konania vo vzťahu k poškodenému spadá pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že v niektorých prípadoch sú trestné súdy príslušné rozhodovať podľa povahy veci, či poškodená osoba má, alebo nemá byť účastníkom konania, alebo že môžu osobu uplatňujúcu si nárok na náhradu škody odkázať na občiansky súd, keď nie sú dostatočné dôkazy na stanovenie takéhoto nároku, nemôže mať vplyv na daný stav. Pokiaľ nebude vydané takéto rozhodnutie, poškodené osoby uplatňujúce si nárok na náhradu škody v trestnom konaní majú nárok profitovať zo záruk čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože takéto konania sú rozhodujúce pre určenie ich „občianskych práv“ (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Krumpel a Krumpelová v. Slovensko* z 5. júla 2005, § 40).

Z uvedeného vyplýva, že domáhanie sa ochrany práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda súčasne základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poškodeným v rámci trestného konania je podmienené tým, aby bol uplatnený nárok na náhradu škody v trestnom konaní, ktoré je možné za určitých podmienok považovať za konanie vo veci poškodeného (jeho záležitosti). Podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola trestným činom spôsobená, je oprávnený tiež navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Z doterajšej judikatúry všeobecných súdov, ako aj zo znenia § 46 ods. 3 Trestného poriadku je jednou zo základných podmienok na vyslovenie povinnosti nahradiť škodu, aby poškodený svoj nárok uplatnil voči určitej osobe –

obvinenému, resp. obžalovanému. Z uvedeného vyplýva, že vo veci poškodeného sa konanie začína uplatnením si nároku na náhradu škody voči určitej osobe, ktorej určitosť je vyjadrená najskôr vznesením obvinenia.

Vo vzťahu k postupu vyšetrovateľa a prokurátora namieta sťažovateľ predovšetkým celý rad skutočností zakladajúcich podľa jeho názoru zbytočné prietahy. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na už citovanú judikatúru, z ktorej treba vyvodiť, že sťažovateľ ako poškodený v trestnom konaní vedenom vo veci bez vznesenia obvinenia sa nemôže domáhať vyslovenia porušenia základného práva na konanie bez zbytočných prietahov.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny postupom okresného riaditeľstva PZ

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ namieta postup okresného riaditeľstva PZ pri vybavovaní jeho trestného oznámenia z 2. septembra 2002 a tiež odôvodnenie uznesenia okresného riaditeľstva PZ sp. zn. ORP-1483/2-OVK-B1-2002 z 5. augusta 2008, ktorým bolo trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené (ďalej len „uznesenie o zastavení trestného stíhania“).

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc

zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený požiadať o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku, pričom o tejto žiadosti bol oprávnený rozhodnúť prokurátor. Sťažovateľ bol tiež oprávnený podať sťažnosť proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania, o ktorej bol taktiež oprávnený rozhodnúť prokurátor.

Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal v oboch prípadoch k dispozícii účinné právne prostriedky na ochranu svojich základných práv, o ktorých bola oprávnená rozhodnúť okresná prokuratúra (a ktoré aj využil), čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv postupom okresného riaditeľstva PZ v konaní vedenom pod ČVS: ORP- -1483/2-OVK-B1-2002-KR a uznesením o zastavení trestného stíhania z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny postupom okresnej prokuratúry

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ namieta spôsob (postup), akým preskúmala prokurátorka okresnej prokuratúry jeho žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa z 30. apríla 2004 a 20. augusta 2008, ako aj postup okresnej prokuratúry, ktorý predchádzal vydaniu uznesenia prokurátora, ktorým prokurátor okresnej prokuratúry zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania, a tiež odôvodnenie uznesenia prokurátora.

Aj v danom prípade bol sťažovateľ oprávnený požiadať o preskúmanie postupu a uznesenia prokurátora podnetom podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, pričom o tomto podnete bola oprávnená rozhodnúť krajská prokuratúra. Ako vyplýva zo sťažnosti sťažovateľ túto možnosť danú mu zákonom využil. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich základných práv, o ktorom bola oprávnená rozhodnúť krajská prokuratúra, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv postupom a uznesením prokurátora z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

4. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny postupom krajskej prokuratúry pri vybavení podnetu na preskúmanie zákonnosti uznesenia prokurátora

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ namieta postup (spôsob), akým preskúmala krajská prokuratúra jeho podnet na preskúmanie uznesenia prokurátora.

Aj námietky sťažovateľa proti postupu krajskej prokuratúry ústavný súd posudzoval z hľadiska subsidiarity svojej právomoci rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre vyplýva, že podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že podľa svojej doterajšej stabilizovanej judikatúry považuje opakovaný podnet za účinný prostriedok ochrany základných práv (mutatis mutandis IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05, II. ÚS 171/06). V danom prípade bol teda sťažovateľ oprávnený opakovaným podnetom domáhať sa preskúmania postupu krajskej prokuratúry pri preskúmaní jeho podnetu z 2. decembra 2008 na

generálnej prokuratúre. Z toho vyplýva, že sťažovateľ má vo vzťahu k svojim námietkam proti postupu okresnej prokuratúry aj krajskej prokuratúry pri preskúmvaní svojho podnetu k dispozícii účinný právny prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, o ktorom je oprávnená rozhodnúť generálna prokuratúra, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Z doplnenia sťažnosti doručenej ústavnému súdu 22. októbra 2009 vyplýva, že sťažovateľ túto možnosť využil a opakovaný podnet generálnej prokuratúre podal.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kpt 495/07 (v petite sťažnosti zmenenom podaním z 22. októbra 2009; spisová značka neuvedená, pozn.) pri vybavení jeho podnetu na preskúmanie zákonnosti uznesenia prokurátora z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2009